

Sygn. akt VIII Gz 331/17

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie , Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 15 maja 2017r., sygn. akt XI GC 2513/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 maja 2017 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanej o zwolnienie od kosztów sądowych wskazując w uzasadnieniu orzeczenia na treść art. 103 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i zaznaczając, iż osoba prawna musi udowodnić, że nie ma środków na pokrycie kosztów sądowych i przedstawić w tym zakresie fakty. W ocenie Sądu I instancji pozwana nie wykazała braku środków na pokrycie kosztów sądowych, nie przedłożyła jakichkolwiek dokumentów księgowych ani podatkowych, nie podała nadto danych dotyczących obracania środkami finansowymi.

W zażaleniu pozwany wskazał, iż Sąd nieprawidłowo nie wezwał skarżącej o dokumenty, jeżeli takie były potrzebne do rozpoznania wniosku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się oczywiście nieuzasadnione.

Sąd w całości podziela ocenę prawną i faktyczną dokonaną przez Sąd Instancji I i rozważania te czyni częścią niniejszego orzeczenia bez potrzeby ich powtarzania.

Zgodnie z treścią art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Brzmienie powołanego przepisu wskazuje, iż w celu uzyskania zwolnienia od kosztów sądowych osoba prawna musi ***udowodnić***, co prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu pozwana nie wykazała braku środków finansowych na pokrycie kosztów sądowych związanych, nie przedłożyła jakichkolwiek dokumentów i jakichkolwiek danych, dotyczących tego, czy i jakie dochody pozwana spółka osiągnęła i w jaki sposób rozdysponowała uzyskanym przychodem. Wniosek pozwanej dopisany ręcznie na odpisie zażalenia w jednym zdaniu :”wnoszę o zwolnienie spółki od opłaty” nie może być potraktowany jako „wykazanie”, o którym mowa w cytowanym wyżej przepisie, ani nawet wskazanie istnienia jakichkolwiek okoliczności przemawiających za jego pozytywnym rozpoznaniem. Słusznie więc Sąd I instancji uznał, iż pozwana nie spełniła przesłanek do zwolnienia od kosztów sądowych.

Należy ponadto wskazać, iż z treści przepisu art. 103 ustawy o kosztach wynika wprost, że to na stronie ubiegającej się o przyznanie zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania sądowego, spoczywa ciężar wykazania zasadności złożonego wniosku, zaś przewidziana w art. 109 tejże ustawy możliwość zarządzenia przez Sąd dochodzenia celem ustalenia rzeczywistego stanu majątkowego wnioskodawcy ma charakter fakultatywny, albowiem przepis ten jedynie przewiduje możliwość wszczęcia takiego dochodzenia w sytuacji, gdy na podstawie okoliczności sprawy lub oświadczeń strony przeciwnej Sąd powziął wątpliwości co do rzeczywistego stanu majątkowego strony wnioskującej o przyznanie zwolnienia. Natomiast w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek informacji o aktualnej sytuacji finansowej pozwanej spółki nie można mówić o wątpliwościach co do niej. Dochodzenie sądowe nie może bowiem zastąpić dowodu, którego prawidłowego przeprowadzenia wymaga przepis art. 103 ustawy o kosztach (por. orzeczn. Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1935 r., C.II. (...), (...) 1936, Nr 2, str. 216, z dnia 25 stycznia 1937 r., C.II. (...), (...) 1937, nr 2, str. 170, z dnia 19 sierpnia 1937 r., C.II. 430/37, (...) 1937, nr 4, poz. 345). Należy także wyraźnie zaznaczyć, iż również w treści zażalenia pozwana nie wskazuje na jakiegokolwiek okoliczności dotyczące jej sytuacji majątkowej.

Uwzględniając powyższe rozważania, a przede wszystkim fakt, iż pozwana nie uzasadniła złożonego wniosku w sposób pozwalający na dokonanie oceny jej sytuacji majątkowej, a jedynie oświadczyła o braku środków na pokrycie kosztów sądowych, Sąd prawidłowo uznał, że oświadczenie, złożone przez pozwaną nie może stanowić dostatecznej podstawy do uwzględnienia wniosku o zwolnienie pozwanej od ponoszenia kosztów sądowych. Nie daje nadto podstaw do wszczęcia dochodzenia albowiem brak jest danych, które mogłyby podlegać w takim dochodzeniu weryfikacji. Wobec braku twierdzeń i dowodów w najmniejszym choćby zakresie, polemika skarżącego z orzeczeniem Sądu Rejonowego ma charakter jedynie teoretyczny i nie odnosi się do merytorycznego rozstrzygnięcia. Tym samym orzeczenie Sądu I instancji jest prawidłowe.

Konsekwencją poczynionych rozważań i oceny, że zażalenie jest bezzasadne, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. orzeczono o jego oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. Z (...) (...)